

A férfi a tokosztóra néz, amit átütött a végzetes golyó. Az ablakban a háromrétegű üveg sértetlen maradt, csupán a rákenődött vér az, ami eltorzítja, feladatában gátolja.

Kapufa – jut eszébe hirtelen, majd fejben gyorsan lehordja magát, hogyan képes ilyen groteszk mód viccelődni ebben a helyzetben. Rossz szokása. A humor gyakran jó védekezési mód, de vajon vannak-e határai?

Pár másodperc belső őrlődés után végül elfordul a holttesttől, és körbenéz a szobában. A lakás majdnem olyan kicsi garzon, mint amiben Szilárd lakik. De itt kisebb a belmagasság, és ezért galéria sincs. Alapterülete valamivel nagyobb, de nem sokkal. A háló-nappali egy mozgatható lemezfallal van elhatárolva a konyhától, mögötte a mosdóblokk van. Nem egy bonyolult térszervezés. Az ágy a falra felhajtva nyugszik, így elfér előtte a könnyen elrejtethető nappali bútorzat, ami két fotelből és egy dohányzóasztalból áll.

Az asztalkán két borospohár van, amiből egy már üres. A másik félig van megtöltve vörösborral. A poharak körül Szikár Eszter kinyomtatott fotói hevernek mindenütt, valamint egy csonkig égett gyertya.

Szilárdnak úgy tűnik, Molnár Domonkos a halála előtt szeánszot tartott.

Miért tetted?

Korom Jennifer a konyhában tesz-vesz. Ide-oda lépked, meg akar fogdosni mindent, de végül mégsem teszi. Idegesen nyúl többször is a mosatlan edények felé, de amikor a fényképész helyszínelő elér a konyháig, odébbáll. Habár a történet teljesen egyértelmű, a helyszínt mégis dokumentálni kell.

Szilárd inkább Jennifer miatt, mintsem a saját lelke üdvéért úgy dönt, eleget láttak. Megfogja a lány karját, és kivezeti az apartmanból.

A kinn őrt álló ügynök kicsit kiegyenesedik, ahogy a sorskezelők megjelennek.

– Ha végeztek, küldjenek egy másolatot a Domonkos digitális fiókjából lementett adatokból!

– Igenis, uram! – szól a JövőVédelem alacsonyabb beosztású embere.

– Nem hiszem el – mondja Jen, mikor a lépcsőn lefelé haladnak.

– Láttad, milyen instabillá vált az elmúlt napokban.

– Igen, de hogy fejbe löje magát... Nem tudom – rázza meg a fejét a lány.

– Össze volt törve – közli Szilárd, bár ő sem tudja, miért akarja megmagyarázni a dolgot.

– Én is voltam már... – folytatná a nő.

Lázár Szilárd szembefordul Jenniferrel, és két vállára teszi a kezét. Közel hajol hozzá, és miközben végig a szemébe néz, ezt mondja:

– Te nem ő vagy!

– Tudom.

– Ne akard az értelmet kutatni ebben! Nem láttunk a fejébe. És legfőbbképpen ne akard őt magadhoz hasonlítani! Jó?

– Persze. Csak... ő a barátunk volt – mondja a lány, aztán átöleli a férfit. Fejét a védangyal vállára hajtva fél percig könnyedén szipog, majd összeszedi magát, és mintha mi sem történt volna, lépked tovább, lefelé a lépcsőn.

Amikor kilépnek az utcára, azt látják, hogy a járőrök oldalának támaszkodva az egyik helyszínre kikerkező rendőr dohányzik. Szilárd erősen elgondolkodik azon, hogy megkérje, adjon egy szál cigarettát, de végül lemond róla. Szikár Eszter halála óta nem gyújtott rá, bár majd megveszik a készletétől. Egyelőre azonban kitart.

– Végeztek már? – kérdi a rendőr.

– Nem. Még tart a munka, de amint vége, tudni fog róla – reagál Szilárd. – A társa merre van?

– A lövedéket keresi. Azt mondták, kell – mutat maga mögé a dohányzó férfi. Nem úgy tűnik, hogy különösebb érdeklődést mutatna a partnere iránt.

Az utca túloldalán egy másik egyenruhás alak hajolgatva járkal a szemközti ház homlokzati

fala mentén. Úgy tűnik, a golyó Domonkos fejéből távozva, majd áttörve az ablak műanyag tokját, lendületét veszítve valahol a ház falának csapódott, és onnan pattant le. Az utcán kell lennie, mert ablakot nem tört be, és a vakolt falon sincs lövedék ütötte lyuk.

Az ügy gyors lezárásához kell az a fémdarab.

Szilárd bólint, és Jenniferrel egyetemben távozni készül.

– Maguk, belbiztonságiak csak saját maguknak felelnek, igaz? – veti oda a kérdést a rendőr.

– Már magunknak sem – inti le a férfit Szilárd, majd otthagyja.

A Fővám téren, a felső rakparton a korlátnak dőlve a két fekete ruhás ügynök a tér közepén lévő emlékhely felé tekint. Nézik a pislákoló mécseseket, koszorúkat. A pesti polgárok egyik megnyilvánulását, mely immár a köztudat szerinti második hasfelmetsző gyilkosság ellen szólal fel.

Mágocsi Adél és Balogh Dominik ugyanúgy, egyforma kegyetlenséggel haltak meg. Innentől kezdve a média által is leközölt történetek sorozatgyilkosságnak lettek bélyegezve. Nem is véletlenül.

Annak ellenére, hogy a médiumoknak igazuk van, a JövőVédelem mégis sokkal jobban örülne, ha ez a két gyilkosság is éppen úgy titokban maradt volna, mint ahogy Szikár Eszteré. Nem maradt.

De ha még csak Adél halála lenne közismert, azzal is jobban járnának. Azt a gyilkosságot már el is felejtették az emberek. De így, hogy a folytatást is megkapták, újra érdekelt lett a téma. Azzal, hogy nem csak egy eset történt, különböző szóbeszéddek is terjedni kezdtek. Kreatívabb képzelőerejű emberek rögtön nekiláttak sztorikat gyártani, különféle variációkat a gyilkosságokról. Ezek között volt elgondolkodtató, botrányos és röhejes elképzelés is. Titkos társaság rituális szokásától kezdve a vámpírokon át egészen politikai leszámolásig. A probléma nem ott volt, hogy az emberek rémtörténeteket meséltek, nem is csak ott, hogy belekeverték a belpolitikát, hanem ott, hogy a város civil lakosságának és az elitnek is jó része már semmi mással nem foglalkozott, mint a gyilkosságokkal.

A történetek elterelték az emberek figyelmét egy sokkal fenyegetőbb problémáról.

Mert féltek. És a félelem még mindig bennük él. Két nap elteltével nem is csoda. Tartanak attól, hogy ez akár veszélyes is lehet. Budapest kevés sorozatgyilkost tudhatott magának, és olyat, aki így végezné a dolgát, még senki sem látott. Ez nem New York. Ez egy kis ország, kicsiny a fővárosa, ahol a sorozatgyilkosság, főleg, ha az elitet érinti, igenis nagy dolog. Itt az emberek nincsenek hozzászokva ehhez, és már nem gondolják, hogy biztonságban lennének. Továbbá Balogh Dominik halálával ez a félelem már a vezetésig is elért, mert egészen eddig az ifjú politikus nagy lehetőségek előtt állt.

Ha most még nem is volt nagy hatalom birtokában, a következő ciklusban, ha mindent jól csinál, akár a miniszterelnökségig is vihetné volna. Nem csoda, hogy a politika is felkapta a fejét a dologra. És nem csoda, hogy többé egy vezetőt sem érdekel a Balkán Birodalom problémája. A valódi gond.

Úgy látják, többé ők sem érinthetetlenek. Egy hadsereg elől el lehet bújni, de ha valaki képes rá, hogy a saját házuk tájékán koncolja fel őket, az rémisztő. Egy pillanat alatt halandóvá vált mindenki, aki eddig biztos volt a dolgában.

Egy gyilkost látnak minden sarok mögött, és nem veszik észre a habzó szájú falkát. És mivel nincs bűnös, nincs kit büntetni, nincs mihez fordulni. Ettől nem lesz megszavazva törvényjavaslat, nem lesz megerősítve a hadsereg. Nem fog történni semmi, csupán innentől kezdve mindenki be fogja zárni az ajtaját.

A JövőVédelem nem véletlenül lát ebben hatalmas nagy gondot.

- Szerinted, ha az emberek Domonkos haláláról is tudnának, neki is gyűjtanának mécseset?
- Nem – rázza meg a fejét Szilárd. – Szerintem nem.
- Szerintem sem – sóhajt Jennifer. – Nem így kéne meghalni. Értelmetlenül.
- Hát hogyan kéne?
- Nem is tudom. Szép helyen. Valakiért. Akkor tudod, hogy nem volt hiába.
- Neki már nem volt kiért.
- A világra esküdött fel, nem egy lányra. Volt bőven kiért.
- Most már úgyis mindegy.
- Igen. Mindegy.

Pár percig mindketten csöndben maradnak, aztán Jennifer újra megszólal:

- Az a pisztoly. Szerinted honnan szerezte? Úgy tudom, elvették a saját fegyverét.
 - A nagypapjé volt. Egy dobozban tartotta eldugva. Nem sokan tudtak róla.
 - A nagypapjé? Fura.
 - Aha. Az öreg Molnár harckocsiparancsnok volt a hatvanas években. A prágai tavasz idején az ő tankját is kirendelték a csehszlovák szovjetellenes megmozdulás leverésére. Mikor bizonyossá vált, hogy mi lesz a bevonuló csapatok feladata, Dom nagypapja úgy döntött, szabotálja a páncélosát, és nem vonul a civilek ellen. Tönkretette a motort, és a legénységgel együtt megtagadta a továbbhaladást. Fasza srác volt. Azt mondta, nincs az a hatalom, ami rábírná, hogy tankkal menjen az utcaköveket hajigáló polgárok ellen. Ezért a döntéséért harminc évre ítélték. Fél évvel a rendszerváltás előtt halt meg odabent. Az övé volt a pisztoly. Nem tudom, hogy szerezte meg Dom, de sokat jelentett neki.
 - Téged nem érdekel, mi van a családdal? Kik egyáltalán?
 - Apám otthagytott. Egy alkoholista, drogos senki. Talán már halott. Remélem, az.
 - Nem, nem az.
 - Akkor sem érdekel.
 - Én néha elmegyek a szüleim háza előtt. Nem megyek be, vagy csöngetek, semmi. Csak tudom, hogy ott vannak. Jó érzés.
 - Elhagytak téged.
 - De én nem őket. Mindenkinek kell valami. Valami, amihez alapból tartozik, amihez nem mások láncolták. Család.
- Szilárd nem szól semmit. Neki nincs családja, ha van is, az maximum Jennifer. Vele nőtt fel, ő volt ott, nem az anyja, aki elment egy háborúba, hogy másokon segítsen, aki otthagya a fiát másokért, s akit aztán egy radikális terrorszervezet lefejezett. És nem is az apja, aki drogra és alkoholra költötte minden pénzét, aki nyáladzva, magzatpózban feküdt előtte, mikor ő éhezett, aki inkább árvaházba adta a fiát, mintsem kevesebbet költsön önnön pusztítására. Neki nem kell család. Neki csak Ő kell.

A férfi hosszasan tűnődik. Immár nem a család kérdésén. Már teljesen máson. Egy fontosabb témán. Közelebbi problémán. És most, hogy már kettesben vannak Jenniferrel, talán a lánnyal is megoszthatja aggodalmát.

- Egyvalami nem hagy nyugodni – szólal meg végül Szilárd.
- Micsoda?
- Miért nem kobozta el a JövőVédelem azt a Tokarev pisztolyt is úgy, mint a szolgálati fegyverét? Tudták, hogy Dom instabil. El kellett volna venni. Dom a vége felé már nagyon furcsa dolgokat beszélt.
- Talán nem tudták, hogy nála van. Talán csak neked mesélt erről. Te magad mondtad, hogy nem sokan tudhattak róla.
- Lehet – bólint rá a férfi, miközben befejezte a szöveg írását, amit az ujjával firkált a támfal tetején a deres porba. A valódi mondandóját. Minden más csak elterelés volt.

„D írta mielőtt mh:
ne bízz az öregben”

Mikor Jennifer észreveszi, könnyed mozdulattal keni szét a mondatot.

– Borzasztó, ami történt. De elvégre te mondtad, hogy Dom „össze volt törve”. Akár volt nála fegyver, akár nem, ha akarja, végez magával. Nem tehattunk semmit. Legalább nem szenvedett.

– Igen. Igazad van.

– Na, elindulok. Ebben a munkában nincs szabadság – szól Jennifer, majd megpuszilja Szilárd arcát, és elindul a metró felé.

– Helló! – köszön neki Szilárd, és nézi, ahogy a lány eltűnik a föld alatt.

Megértette.

Szilárd tudja, hogy a lány felfogta az üzenetet. Megfelelően reagált rá, úgy, hogy a reakció, egy esetleges szívzörej is a pisztoly kérdésének legyen betudható. Az ártalmatlan gondolatnak.

A férfi nem tudja, hogy őket is megfigyeli-e a JövőVédelem, csak azt tudja, hogy Molnár Domonkos nemrég még eltökélte, hogy végez a gyilkosokkal. Határozott volt, és merész. Erre most halott.

De mielőtt meghalt, még figyelmeztette Szilárdot.

„Ne bízz az öregben!”

Mindezt sokféleképpen lehet értelmezni. De minden teória közül mégiscsak egy igazság lehetséges. Ám nem tudja, mi az.

Egyelőre minden feltevés lehet igazság és pusztán delíriumos képzelet is egyszerre. Mert nem látja, mert nincs meg a bizonyosság. Akár Schrödinger macskája, a kérdésekre a válasz szuperpozicionál.

A védangyal még mindig nem biztos abban, hogy Molnár Domonkos az eszénél volt-e akkor, amikor a mondatot írta, és abban sem bizonyos, hogy nem lehetett öngyilkos, azt viszont tudja, hogy nem akar kockáztatni.

Ha a szervezet tényleg korrump, ha tényleg összefüggenek a gyilkosságok egy belső ember tébolyával, akkor figyelnie kell. Akkor nem bízhat a vezetőségben sem. Ha Keffner az, aki tönkre akarja tenni a szervezetet, akkor akár még Domonkost is eltehetné láb alól. Akkor öngyilkosságnak is beállíthatja a dolgot.

Bármi is az igazság, azt tudja, hogy Jennifer az egyetlen ember, aki ennek utána tud nézni. Ő az, aki eléggé képzett ahhoz, hogy észrevétlenül derítsen ki dolgokat a belső parancsokról. Ezért is osztotta meg vele Domonkos utolsó figyelmeztetését. Ha ő találna bármit, azt közölhetné a megfelelő emberekkel. Akkor talán véget vethetnek ennek az egész ámokfutásnak. Ők ketten közel vannak a tűzhöz, de elég erősek ahhoz, hogy együttes erővel eloltsák.

Mielőtt elhaladna az emlékhely mellett, egy képet tesz a mécsesek mellé, melyen egy szőke lány és egy vörhenyes férfi fotója van montázsolva. Lázár Szilárd azzal a tudattal indul meg a Fővám térről, hogy bárhogyan alakulnak a dolgok, ketten Jenniferrel mindenképp megakadályozzák, hogy egy örült gyilkos téveszméje végül elérje Rékát is.